

עין משפט
גר מצוה

א א מ"י פירד מהלסת
שחטת הלכד כ מתנ
עקן דר:
ב ב מ"י ש הלכד א מתנ
ש' טושע' ירד יר' כח
ספ' א:
ג ג מ"י ש הלכד ד
ינא' מהלסת
מחלולת אקורד (ירי)
ט טושע' ש ספ' ג:
ד ד מ"י פירד מהלסת
שחטת ירד ורע'
מהל ירע' ה' א מתנ ש
טושע' א'ר' מ' מתנ ספ'ק
י' (וטושע' ירד יר' כח
ספ' ג):
ה ה מ"י פירד מהלסת
שחטת ה' ד ירען
נליח מתנ טושע' ירד
מ' כח ספ'ק:
ו ו טושע' ש ספ'ק ד:
ז (מ"י) פירד מהלסת
מחטת אקורד (ירי):

שיטה מקובצת

6 דהיינו ד' פרקים
 שהסוכה מזהיר להכריז:
7 לקמן שאנינו מזמין:
8 אין צריך שיהיה הוא
 יש עשר כיון שנתן האם
 על העפר הרי הוא כאילו
 נתן העפר. תוס' שאנין
 ותוס' הראשונים ז"ל: ד' אף
 מזהב ששים והוא האק
 אם הוסיפו כבר על המזהב
 לבטל ס' אמה או יצטרך
 לבטל והוי מוסיף אבנין.
 הראשונים ז"ל: **9** סוכרא
 הוא בכל כי הני כיון שיש:

רבינו גרשום

פני **היה** **ביום**
שבת המדקדק
קיים: כמזמן ובשאינו
מוזמן: ורמז: ביהמה
ומדבריו: ורמז: לא אפשר
היה לעיבדי ליתלות
כלומר לא אפשר לית
עפר למטה על המזבח או
בישולת ק"ו הוי חציצה
וחסד לומר המזבח (הוא)
מגנות חסדו
ואמר כי היה חסד למזבח
כלומר אלמא א"ע' דרצין
עם בהמה בין עפר דרצין
חיה אפצ"כ בין עפר כסוי
למטהל האב: ומי א"ע'
דלמטה לא אפשר ליתלות
עפר למטה ליעב' כסוי:
חיה כד' יורא א"ע'
יורא כל הוריא לביה
כר: כלומד ביריט חסד
היה חסדו ורמז: חסד
ששוינו בין פרס' וארלים
ובכשם (ושער' מרפס'
רשבת) אם ארע כשבת
ואס' עילת חסד
לחודו היה נגללת בין
כל דא חסד: וז' סבלי
אדא היה חסדו חסד
ס' שערון (ג) חסד ארלים
לביה א"ע' נגללת ס' חסד
רביעיות היה חסד חסד
ארלים לביה א'
כיה מעכבת חסד אכל
אם נתנו (כ' שערון) א'
ס' שערונת (כב) אכל
כיון דאן ארלים לביה
חיה מעכבת חסד ומי
לענין סוד דר' א"ע' דר'
דלמטה פלשתי היה ארלי
חיה בהמה היה יורא א'
עפר למטה א"ע' דרס
הכמה חרצין לא חיששין
באל לענין מזבח אדא
רמז ליה עפר למטה
עפר אכל יכסר: ולגרדו

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

כסוי הדרם. ונחה בחיה ובעוף. למעוטי בהמה קא אתי ללא תימא שיהא בכלל חיה: **במוזמן** ובשאינו מוזמן. פי' בקונטרס דמשום שלוח הקן אינטערין למיחית דמנן קאמן דאזי נהוג אלס בשאינו מוזמן וקשה למיפשוט דלס כן בכל הי פירקין הוה ליה למיחית באזומו ואת דנן

דלפיל דף ע"ח. אביד הנשה [למנן] דנן (פס':) וכלל הכשר [למנן דף קג:] ונראה לפרש דאינטערין למיחיתיה הנה משום דכתיב (ויקרא יז) (כ') [אשר] יליד דלא תימא דוקא באזי מוזמן:

במוקדשין מ"ט כ"א. בקדשי מזבח נמי קא בעי

בפניו
"בחולין אבל לא בכ"י
ובעוף במזומן ובשאר
מפני שהוא ספק ^{הוא}
ואם שחטו אין מכסין
מ"ט לא אילימא מש
יורא ^{השוחט} צריך ע
למעלה שנאמר ^{וישפר}
עפר לא נאמר אלא
צריך שיתן עפר למט
לא אפשר היכי ליע
^{קמוסין} אבנין וכת
ה' עלי השכיל לא ל
נהי דלמטה לא א
ליעביד כסוי מי לא ה
אומר ישחט חיה ואח
מלככות בהמה ואח
^{דברבי} יורא ד"ר א
אין בילה מעכבת בו
בילה מעכבת בו ה
לא תנן ^{דרם} הניתן וש
אלמא דגריר ומכסי
ונכסי ליה אקב
הכא במאי עסקינן

בבהמה פטור טלבוט. חימה ללוגרירה ולנסיה וכן בזמה ואח"כ
חימה ללוגרירה ולנסיה כדס הנימו ושעל הסקין: **דאמר** רבי
יירא כל הראוי לבייה ב'ו' מלחמ דר' וירא כפ' המנחות והנסכים
(מנחות דף קג:) גבי אה דחקת הרי עלי ס"א עפרונים כ"ז כפרים
וקבועותם מומיה ומיהם מיהם פריך והא תני אס לא כלל כשי דהרי דכשר
מ"מ מ"מ ללול לכן יביא כשי כלים דוקא דהא כי אמר הר
עלי להביא ככלי אחד תנן ה"מ לעיל דלא יביא כשי כלים אכל
תסתם יביא כמו שירא וי"ל דהא קיפא דס"א קאי אהך דקמיה ירשא
ממלכתא אדס מנחה של ששים עפרון ומביא ככלי אחד ואס אמר
הרי עלי ס"א כ"ז כלומר מנחה של ס"א דהשתי כיון דקדמיה מנחה
דלחם לא כלל שער לר"ך להביא ככלי אחד: **אין** בייה מעבבת
בבב. חימה והלא שנה הכתוב כלילה ככמה מקומות ושנים עשר
בבב. חימה תנא גי' י"ז יימין ואמר דנקמה רבה (מנחות דף ט"ז.)
בכלל מקום שהחזיר הכתוב בתורה במקום חימה איה אלא לעכב ושמה
יש שום דרש דדרשין מיינה דבילה לא מעכבא או שמה כולהו
החזירי ווא"ע דבילה לא מעכבא מ"מ סברה הוא דכל הפחות דראוי
בציעבין כיון שהחזיר הכתוב עירה לענין וכן לענין כסוי דהבא וכן בקריאת
הספירה (ב"ב דף פא:) וצברק נערה צנדרים (דף עג.) דרשם לא מ' מ' מ'
דסברה הוא ככלי כי הני ס' שיש שום דרשה כתיב דלא הוי דוקא
לביאח מים ראי לביאח מים משום דהוכיח ביאח מים דכתיב
מלחמא מ"מ כיון דלחא כל דמכרה אפילו טמון לכל הפחות וי"ל
משמלחין קרבנותיהן א"ע" דלוינו סומך ולא אחרמין דניבצי ראי לבי
בימי טברה ויהא שיש מקומות שחשו על הספירה ויש מקומות ש
(מגדלים דף עה:) גבי נקטעו די העדים פטור ויראה דממיה

המבוא ולכיסיה חרוץ למבוא: אי בקישי מוזב הכי נמי. כלומר כגון מליקת העוף: הכא ות' שחישת' שאניה ראיהו (2) דאניה אלא בקדושת שמוכרין אותו ודמיין לעצור ברוך הבית: ייב לנפוח כלומר וס', (3) וס' דאיש לנפול והלך קין עלה מנחם בן וס', (4) וס' דשפחה שפחה דאיש היה דאס' חס' מנחם למכור דמיין לעצור דאס' הבית.

רבי אומר יום אחד יום המיוחד עטון כרוז. ימים מיוחדים יש בשנה דהיינו ארבעה פרקים אשתא מחזה להכריז אמה מכריז לשחט. קרי ביה לא תשחטיו לא תגורום לא תישחט בימים הללו היא וזנה אי נמי מדכתיב יום אחד דמשמע יום מיוחד ללא יחידהו אי לאו להטעין כרוז:

הדרן עלך אותו ואת בנו

כסוי הדם. משום דבעי למתני
 בחולין אבל לא במקדשין
 נקט לביהור: **במקדשין.** מטאת
 העוף ועולת העוף: **במוזמן ובשאיט**
מוזמן. משום דרבי שלום הוה
 אצטריך למיתני לקמן (דף קל"ה:
 ב) שאיט מוזמן אבל לא בחמומן. מוזמן
 עוף הגדל בבית: **ונוהג כביו.** גרס:
ואין שואטין ואוסו כיוס כביו. משום
 דלמא בעי כסוי מוספקא לא מחללין
 י"ט אס שחטו: **גב' עפר למטה.**
 עפר מיוחד ולא על קרקע קשה:
ורכסא עפר. משמע דלא בעי עפר
 וכל ככסו. בעפר משמע כולו עפר
 בעפר מיוחד: **והכא לא אפשר.** למת
 עפר למטה על המזבח: **ולביטליה.**
 להניחו שם לעולם: **קמוסין אבניו.**
 הגבירה והרי כל אורן רוחא ורוס
 הנינין נמכר לדוד על ש' נביאים:
דכסיו. בדברי הימים דקאמר ליה
 דוד לשלמה הכל ככסב מיד ה' עלי
 השביל כל מלכאם התבנית עלי השביל
 אחי ילימד: **קא הוי חיליה.** בין על
 למזבח ומנחם שאל מנחם דמו בקיר
 המזבח: **ופרבינן נבי דלמטה.** קודם
 מליקה אי אפשר למת עפר משום
 חיליה כדאמרת אבל למעלה לאחר
 שמלקי כקטן דלאוין חיליה מצי איכא
 למיתני: **עמור מלכסום.** שחרי ד
 כהמה למעלה ומה יכסה: **חייב**
לכסום. ואע"ג דליכא עפר למטה
 בינו לדם הבהמה והכא נמי אע"ג
 שאין למטה יתן למעלה: **כל הראוי**
לביטול אין בילה מעכסין. ח'

מנחות (דף קג:) אמרין אין מביאין כבלי אחד מנחה של ששים ואחד עשרונים ומפרשין טעמא מפני שאמרה תורה הבא מנחה שיכולה ליגלג וששים נגלגין כבלי אחד אבל ששים ואחד קיים לכו לרגל דאין יוכלין ליגלג והוינן דא ובי אין נבלגין מאי הוי והתנן (שם סא:) לא בלא כשר ואיך רבי זירא רחוי לביה רחוי לביה דענין מי ששוא רחוי לביה רחוי לביה מנחת ואיפילו לא בלא כשר אבל כשאינו רחוי לביה ביה מעכבא נר. והבא נמי רחוי היה ליתן עפר למטה בין דם בהנחה לדם החיה קודם ששטט החיה הילכך אף על פי שלא נתן עפר הכסוי בעל אבל מוקדשין שאין רחוי ליתן עפר למטה מנחת אחר למטה מעכבא נר: **וילגריהו**. מעל המזבח לאחר האהה ויתנו למטה ויכסו: **דם טיטוס**. למרחוק לנעום ששטט בדם ששל המסכן חייב לכסות וע"כ דם המסכן לא יכסו אלא א"כ גוררו חתלה מעל המסכן ומכסי ליה": **קדשי מוצא**. כגון חטאת העוף: **כפי נמי**. לחייב לכסות הואיל ושחיטה ראויה הן שגלגלות לכהנים ומתמיחין בעופות שהקדישן לבדק הבית ושחטו דאסורים בהנחה ומשום דשחיטה שאינה ראויה (ה) פטר להו מטיטוס: וליפרקיהו

דף קד.) ובקריאת ביכורים ב

מיסר אפילו לא היו ושמע אישה דוקא מ"מ ראו לשמוע בעין
א מעבבא מ"מ ראו בעין וכן צפ"ח קדושין (דף סה.) גבי בית
כל בשרו אף על פי שמיטע בית הסמרים בדרשין מה בשרו
בעין הכי מרבה ביעור ראו לביתא מים והא דארמין (ט) דעמין
ענין שמה ים שום יתיר לא ראו אפילו ראו לא נמי הא חזי
חשו מפרש בכל הגט (גיטין דף כח:) ד"ה א"מ מיהו בנגמר הדין
ותם [דלא] בעי קרא בדכתיב לרץ ליתן טעם למה (בער"י):
ולפירקונו

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הזר בתוכם אשר יצד ציד חיה או עוף אשר יאכל וישפר את דמו וכסדה בעפרו ויקרא יו יג

2. הכל בכתב מיד יי עלי השכיל כל מלאכות החכניות:

דברי הימים א כה יט

הנהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הכי נמי וכו'
שאני לאויה הן פטר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א|| חוס' ד"ה קא וכו'
אף מוזח ששים. נ"ב חבל
האי דהבא לא תשוב קרא
כיון דלא תתיב כהדיא
בקרא שיעהג כסרי הדס
במוקדשין ע"ל החוס'
בזכחם דף ל"ג ע"א ד"ה
וליעבד:

מוסף רש"י

[illegible]